

הוא יושב שם, בסדר א' מתנועע במרץ, פיו מפיק קולות לימוד - כלפי חוץ בחור משכמו ומעלה, בחור מתמיד שעדיין לגדולות, אבל בפנים? בפנים היה יובש גדול, כמו מדבר בשממה, הוא כבר לא בחור צעיר, זה לא מכבר עלה לועד רביעי. הוא מפליג בזכרונותיו לשלהי שיעור ג' בישיבה קטנה, איך שהר"מ קורא לו לאחר השיעור ובחגיגות מודיע לו – לשפיץ של השיעור- שהישיבה הנודעת בירושלים שרבים משחרים לפתחה, רוצה אותך, הוא מקבל את ההמלצה ומשם הדרך קצרה ליומו הראשון בשיעור א' – יש קשיים זה ברור, אבל המקום באמת מיוחד שטייגן גדול של מאות בחורים, מקום מצוין להתעלות בו, להתחדד, להתמלאות, ימי הזוהר.

אבל עכשיו? עכשיו הוא שחוק, גמור, ימי היובש.

מה אני עושה פה? מה אני עושה בחיים בכלל? הרבה מעבר לדת, המעשים שלו איבדו משמעות, הוא מתנהג כמו רובוט, עושה מה שכולם עושים, הסדר יום שלו בנוי ממספרים, ושעות, ודפים, וספרים, וכלום מעבר לזה, אבל הלב שלו זועק, אוהו איך שהוא זועק, הוא מחפש לחלוחית, רטיבות, משהו.

ואז הוא בא... יושב שם ליד הבימה עם חיוך כובש, כזה שקונה אותך בשניה, עם עיניים מקשיבות גם בלי מילים, הוא קרא אותו ברגע, הוא ידע בדיוק מה עומד מאחורי המבט הכבוי הזה, הוא הרי מכיר את זה,

ואחרי שיחה של כמה שעות, שיחה שיש בה רק הקשבה והבנה, שיחה אמיתית בלי סטיגמות, בלי כללים, הכל מותר פה, הכל נכון, שיחה שגורמת לו לסמוך עליו בעינים עצומות, אימון הדדי ודיסקרטיות ברורות כמו מאליהם,

וזוהו, כבר היה אור בקצה המנהרה, כבר ראו את האופק, עדיין יש שאלות, המון שאלות, אבל זה פחות צורב, זה כבר לא כבד, יש מי שחולק איתו השאלות האלה, יש מי שיענה לו בגובה העיניים, תשובות אמיתיות וכנות, תשובות שלא כוללת את המשפט "ככה זה" "זה מה שמקובל בציבור שלנו"

והוא היה שם, נתן לו משמעות, עזר לו לחוות את עצמו, להפוך אותו לאני עצמי – ולא אני חלק ממהו גדול.

הוא היה שם, והבין אותו, יותר ממה שהוא הבין את עצמו.

הוא היה שם, והקשיב, רק הקשיב, בלי להוציא הגה, רק מחייך ומהנהן.

הוא היה שם, והפך לו את המדבר ליערות גשם, הפך לו את הבוקר לשמח, לסיבה לקום עם חיוך, עם סיפוק.

הוא היה שם זעק לו "אתה טוב, אתה מיוחד" אתה צדיק אתה איך שאתה – ורק איך שאתה.

הוא היה שם בשעות לא שעות, בשלוש בלילה וגם בשש בבוקר, בערב יום כיפור ובבדיקת חמץ, בין חתונה של בתו ללידת בנו, תמיד אפשר להתקשר אליו, תמיד זה הזמן הכי טוב לדבר.

הוא היה שם מחוץ לחדר ניתוח של פנו הפעוט, אבל הוא איתך, אך ורק איתך.

כלפי חוץ הוא בחור משכמו ומעלה, בחור מתמיד שעדיין לגדולות, אבל בפנים? בפנים יש אור גדול, יש סיפוק עצום, יש אישיות עצמית שיודעת מה היא רוצה ומה היא עושה.

ועכשיו? עכשיו הוא כבר לא שם, לא בשבילו ולא בשביל הבאים אחריו, לא בשביל המוצלח מועד שביעי, וגם

לא בשביל המתקשה מועד שלישי, הוא כבר לא שם בשביל מאות בחורים שהרגישו שהרב ברונר הוא שלהם, רק שלהם, הם החברים הכי טובים שלו.

הוא כבר לא שם....